

Portița (continuare din pag. 10)

o împietrire acolo, la marginea mării.

Deodată însă m-am auzit strigat. M-am întors și l-am zărit pe Ion în fața cortului său.

- Vino, te rog. Am să-ți arăt ceva.

Și dispăru înăuntru.

M-am apropiat și am intrat. Mă aflam într-un tunel adânc, cu tavan înalt și pereți argintii. Din metru în metru, sfeșnice aprinse, de o parte și de alta a zidului, luminau încăperea. Am înaintat de-a lungul acelei săli, parcă fără de sfârșit, privind fascinat ornamentele de marmură ale zidurilor.

- Sunt în total optzeci și unu aprinse, se auzi o voce din întunericul ce se deschidea în fața mea.

Întâi apăru o siluetă, apoi Ion, albit, îmbătrânit.

- Încă mai sunt până la capăt. Noi nu știm când va fi sfârșitul. Acum trebuie să-mi dai cheia...

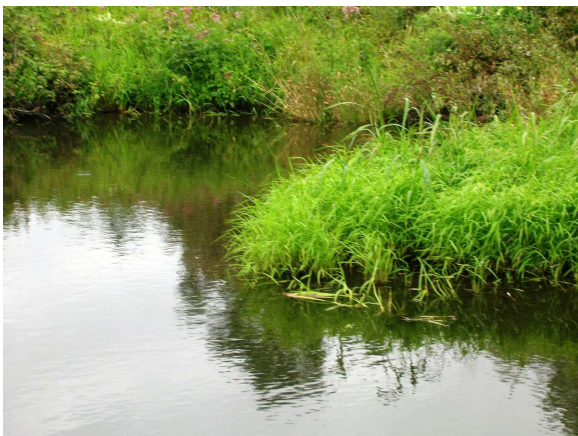
Mi-am scos darul de pe lanț și i l-am oferit. Ion, tremurând, l-a introdus într-un orificiu, sub un sfeșnic. Rotind spre dreapta, acesta din urmă se aprinse. De cealaltă parte a zidului, apăru o pânză albă, asemănătoare celor din sălile de cinematograf.

- Privește, îmi spuse.

Și-atunci, prin fața ochilor, am văzut desfășurat într-o clipă, viitorul meu: cum am terminat facultatea, cum m-am căsătorit cu Andra, cum am devenit profesor de filosofie, cum mi s-au născut copiii și cum au crescut, cum mi-am îngropat părinții, câțiva prieteni și pe Andra, cum am fost îngropat chiar eu.

Uimit, fără a mai avea puterea de a rosti o vorbă, l-am privit pe Ion.

- Nu credeai când ți-am povestit despre mine, începu el. Acela era viitorul meu și chiar m-am îndoit de tine ceva timp. Dar am simțit că m-ai recunoscut. Cu ochii tăi de sticlă mi-ai zărit adevăratul chip, încă de atunci, de la terasă. Într-adevăr, trebuia să fiu mort demult. De când te aștept... Știam că am să te găsesc aici, la Gura Portiței, în noaptea aceasta fără lună, în timpul mării fosforescente. Când ai ieșit din apă, cu darul fecioarelor lunii la gât, am înțeles că pentru mine, rolul, s-a sfârșit. Acum ești dincolo de Poartă. Te pregătești să fii al optzeci și treilea de la marele potop. Vei fi nemuritor pentru cincizeci de ani. Vei fi un vestitor, un înger pe pământ. Ai fost ales să porți menirea sfântă mai departe...

Și în timp ce-mi vorbea, Ion se descompunea încet, până când, din el nu mai rămăseseră decât câteva fărâme de praf. Le-am cules și le-am adăugat Celorlaltor din medalionul meu rotund, de argint. Am privit cu teamă spre afară, din interiorul aceluia tunel, și am ieșit. Luna apusese demult, iar soarele începuse deja să ardă puternic. Mă îndreptam lent spre fântărar, când Andra m-a zărit și s-a apropiat de mine.

- Bună dimineața! Ai dormit cam mult... domnule Ionescu. E deja ora prânzului. Hai să-ți dau o cafea, înainte de a merge La Ivan.

Am privit-o ca prin ceață și m-am așezat cu greu pe un scaun. Aerul cald, aproape mă sufoca și eram amețit. Mă dureau ochii, trupul mi-l simțeam slăbit. Pentru o clipă, mi-am acoperit chipul cu un prosop. „Poate fi adevărat?” am gândit.

- Și ce crezi că simbolizează cicatricea ta? mă întrebă Andra, în timp ce îmi turna cafeaua.

Ca trezit dintr-un coșmar, m-am uitat pe umărul meu stâng și am observat semnul. Am rămas nemișcat, încercând să-mi adun gândurile.

- Iubitul dumneavoastră, filosoful, pe unde este? Aș dori să-i vorbesc.

Andra mă privi mirată și încurcată.

- Care iubit? Am venit singură la Portița. Nu mai ții minte?

Apoi, revenind la privirea ei dintotdeauna...

- Îți place cafeaua mea?

Dar nu mai așteptă nici un răspuns. Luă prosopul de lângă mine și fugi spre mare. Se aruncă în valuri, înotând alături de ceilalți prieteni de-ai ei. Am privit-o îndelung, cu un zâmbet amar. Toate amintirile legate de ea mă năpădiseră dintr-o dată.

E foarte bună. Mulțumesc!

PS:

Toate acestea mi le-a povestit Ion Ionescu, la Gura Portiței. L-am ascultat înmărmurit. S-a descompus încet, până ce din el n-au mai rămas decât câteva fărâme de praf. Le-am cules și le-am adăugat Celorlaltor, în medalionul meu rotund, de argint. M-am tot întrebat însă, de atunci... cât mai este oare până la capăt?

ianuarie 2003

Katoblepas

Un sat Stejaru

Știu un sat în care nu s-a născut nimeni. Dar nimeni, până acum!...În altele, ca să nu zic în toate, s-a mai născut un pictor, un muzician ori un muzicant, un arhitect de geniu, un mare profesor, un sportiv remarcabil, un scriitor ori chiar și trădători, criminali abominabili. Astfel, satele și-au modificat numele ulițelor, denumirile văilor, dealurilor, pâraielor, școlilor și a altor repere relevante, ba chiar și denumirea lor veche, nepotrivită cu situația actuală, luând numele eroilor locali, unii chiar în viața. Ca să vă exemplific, toate satele vecine au dat domnitori de țară, alți înalți dregători, ctitori de biserici și de școli, politicieni rebeli, profesori universitari, medici celebri, poeți, generali, sportivi, epigramiști etc. În satul de care vă vorbesc nu s-a născut nimeni din categoriile de care vă vorbeam, toate denumirile cunoscute sunt vechi și chiar numele satului este de o banalitate cutremutrătoare: Stejaru.

Din cauză că nimic nu se întâmplă deosebit, oamenii, ca să scape de plictiseală, dacă plictiseala n-o fi modul lor firesc de viață, se cunosc mai mult după porecelele date. Cred că asta este singurul lor merit, deși nici în asta n-au știut să exceleze. Dacă pe la alții porecelele de Ciungu, Ologu, Bălosu, Bășinosu, Rogojină, Coana Mare etc. caracterizau destul de „artistic și imaginativ” și de potrivit pe cei care le purtau, în acest sat nimeni nu știa de ce li se zicea unora: Mătârângă, Carapancea, Fuligă, Băstănoi ș.a., de fapt fiecare era poreclit cumva și nu răspundea decât dacă era strigat după poreclă, așa cum fusese strigat de când nu-și aducea aminte. Păreau să se revolte puțin uneori, în fapt mai mult se arătau surprinși dacă cumva străinii îi strigau cu porecelele și erau de-a dreptul supărați dacă cineva din sat îi striga cu numele adevărat, ori cu cel de familie. Supărarea lor se manifesta printr-o indiferență totală la încercarea aceluia de a intra în vorbă, ca și când era vorba de persoane pe care nu le-au văzut niciodată ori le-au cunoscut în împrejurări de care nu vor să-și amintească.

Satul avea și el o școală, două biserici – una mică, din lemn, ridicată de câțiva dintre săteni, căci cea mare era făcută de un boier cu vreo două sute cincizeci de ani în urmă, boier pe care nu știa nimeni cum îl chema și asta nu pentru că nu era din acel sat, ci pentru că făcuse biserica din motive numai de el știute –, o stradă principală și câteva ulițe – din care doar una se chema „Pe linie”, iarăși fără nici o explicație, deoarece urca șerpuit o coamă de deal înspre Cioaca Naltă, vârful cel mai proeminent de deal, având și el o denumire obscură –, mai multe fântâni, un pârau, o prăvălie, un cimitir. Satul, acum îmi amintesc, mai avea ceva doar al lui, deși nu se comporta cu simțul proprietății, nici pentru îngrijire, nici pentru protejare, deși avea o mare importanță pentru ieșirea din banalitate, respectiv pentru ascunderea totală în anonim, mai avea puntea peste Gilort, peste care ajungeau unii la gară.

Pe oriunde intrai în sat, chiar și prin capetele lui, unde erau plăcuțe cu denumirea satului, nimic nu te făcea să te întrebi în ce sat te afli, chiar dacă erai cu mașina, făceai pană și aveai nevoie de ajutor. Atunci sătenii trimiteau vorbă, fără să bagi de seamă cum, că este unul în pană cu mașina prin dreptul lui Denciu și venea cineva care făcea ceva să poți pleca de acolo până la un atelier de reparații din satul vecin, atelier și meșteri de care îți aminteai, cu siguranță, mai apoi.

Poate că ei nici nu știu că sunt deosebiți de ceilalți, prin aceea că nu au produs nimic remarcabil și, din acest motiv, sunt atât de desăvârșit de modești, de pierduți și izolați de o lume preocupată agresiv și abuziv să-și impună valorile ei altora. Poate că nici eu nu aș fi știut acest lucru, dacă n-aș fi trecut pe acolo când era o înmormântare și am auzit din depărtare și apoi din ce în ce mai apropiat Clopotul. Un Clopot unic, tânguitor reverberat, un dangăt propagat prin șerpuire și inundare ubicuă, ca și când el ar fi fost singurul pus să exprime jalea, disperarea, amintirile și toate celelalte pe care alaiul le accepta cu indiferență, ca la o înmormântare prea îndelung repetată pentru a fi adevărată și acolo. Dar firească...

Clopotul de la biserica mică de lemn, de lângă cimitir, îngropat la războaie să nu fie făcut gloanțe. Și de care și Dumnezeu ținea cont, când oprea furtunile, dezastrele la dangătul disperat, îngrijorat și hotărât al Clopotului...